

[Tinning]

tør ikke garantere, at alt vedbliver at være, som det var tilforn, men jeg tror egentlig ikke, der er nogen nye udviklinger på dette område. Jeg tror heller ikke, der er nogen substansuenhed, og jeg tror, at det simpelt hen drejer sig om, at jeg ikke har udtrykt mig klart nok.

De undersøgelser, som jeg refererede før, drejer sig om straffelovsovertrædelser, og de fleste af de eksempler, hr. Lenger nævnte, drejede sig om nogle andre forbrydelser, altså særlig overtrædelser af forskellig art. Jeg er fuldstændig enig med hr. Lenger i, at selvfølgelig findes der typer af forbrydelser, hvor også fuldstændig koldhjærned eller kyniske overvejelser over opklaringsprocenten spiller en rolle. Det vil jeg meget medgive, også hvis det var det, hr. Bernhard Baunsgaard tidligere efterlyste. Det, som jeg blot ønskede at præcisere, var, at når statsministeren siger: nu må vi satse på en højnelse af opklaringsprocenten, for så skal vi nok få nedbragt kriminaliteten, så er det et synspunkt, som simpelt hen ikke holder over for straffelovsovertrædelser i almindelighed og slet ikke over for den voldskriminalitet, som statsministeren gør en del ud af i sin redegørelse.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg har noteret mig i denne væsentlige debat, at SF i god overensstemmelse med sit kriminalpolitiske oplæg – og her fulgt ganske godt op af den socialdemokratiske ordfører – lægger den egentlige skyld for kriminalitet på samfundet: der gives ikke nok penge ud til den og den social- og samfundsmæssige aktivitet. Det personlige ansvar, den enkeltes frie vilje til at vælge og familiens ansvar er trådt næsten totalt i baggrunden og dermed også hensynet til det enkelte offer og alle de såkaldt almindelige mennesker, der overholder loven hver dag, også selv om det i nogle tilfælde kan være ubehageligt og svært for den enkelte.

Straf er hovedsagelig skadelig, hører man fra den side; forebyggelse er det væsentlige. Jeg er også enig i, at forebyggelse er væsentlig, som vores ordfører så udmærket har redegjort for. Men SF glemmer, at man også forebygger gennem straffesystemet, idet man udtrykker samfundets syn på kriminelle handlinger. Man stiller sig på offerets side og

danner basis for den holdning, som bør ligge til grund for hjemmets påvirkning.

Der tales meget fra SFs og S' side om straffeleppler i form af nye straffeformer: natfængsel, weekendfængsel, udvidelse af samfundstjenesten, men man må være klar over, at når man er nået til ubetinget fængsel, som skal lægges til grund for disse alternative straffeformer, så er det ikke længere en småforbryder, der er tale om; der er tale om et menneske, som har fået mange advarsler, tiltalefrafald og betingede domme.

Det er nyttigt, om ganske unge forstår alvoren i deres handlinger, og at en vis frihedsstraf måske kan finde sted, uden at forholdet til arbejde og hjem totalt slås i stykker. Måske kunne man tænke sig en straf, der i visse tilfælde kan gå i stedet for betinget straf, men ikke en straffelepelse. Det kunne man måske passende drøfte.

Jeg mener, at retsbevidstheden krænkes – og jeg taler om retsbevidsthed og retsfølelse, begreber, nogle nedladende betegner som hævn. Jeg mener, at denne retsfølelse vil krænkes væsentligt, hvis man trods den meget store kriminalitetsstigning – ikke mindst i indbrudskriminaliteten, der føles meget alvorlig for den enkelte, der udsættes for det – nu vil indføre strafnedsættelser for kriminelle, der faktisk allerede har gjort sig skyldige i en lang række forbrydelser. Jeg tror ikke, at befolkningen vil kunne forstå denne sammenhæng.

Forebyggelse er naturligvis væsentlig. Men i den forbindelse må man heller ikke glemme, at man i hvert fald ikke kan begå nye indbrud, så længe man afsoner en frihedsstraf. Heri ligger også et hensyn såvel til ofrene som til politiets arbejde.

Agerschou (SF):

Vi vil gerne benytte lejligheden til at fremhæve den helt centrale rolle, kommunerne har i forbindelse med forebyggelse af kriminalitet. Det er efter vores opfattelse en opgave, som kommunerne ikke fuldt ud har erkendt at de faktisk har, og det er i hvert tilfælde en opgave, de ikke tager målrettede og konkrete initiativer for at løse.

Det ses alene af, at man mere eller mindre stiltiende accepterer, at godt 16.000 børn og unge er anbragt uden for eget hjem, et tal, der i øjeblikket efter alt at dømme stiger gan-